

Myrna Mackenzie

Művészlélek

A főnöke, Lucas McDowell egyszerűen nem megy ki Genevieve fejéből. A jóképű milliomos munkát adott neki, miután önhibáján kívül elveszítette az örökségét. Csakhogy nem könnyű együtt dolgozni a megmentőjével. A férfi ugyanis rendkívül energikusan lát neki a projektje megvalósításának, a gyengéd érzelmektől azonban fél, mint a tűztől. Vajon mi történt vele, ami lerombolta a szerelembe vetett hitét?

1. FEJEZET

Genevieve Patchett mereven bámulta a mahagóniaajtót, amely mögött majd lezajlik élete első állásinterjúja. Noha már huszonhat éves volt, az ön-életrajzában számtalan lyuk tátongott, és nagyon sok adóssága volt. Lucas McDowell, akitől jelenleg az élete függött, kemény üzletember hírében állt, aki csak a legjobbakat alkalmazza, ő pedig minden volt, csak nem a legjobb.

Remegő kézzel fogta meg az ajtógombot, és arra koncentrált, hogy legalább jó benyomást keltsen. Nagy szüksége volt erre az állásra, és a barát-nője, Teresa minden befolyását latba vetette, hogy elintézze neki ezt a beszélgetést.

Genevieve résnyire kinyitotta az ajtót, majd teljesen ledermedt. A helyiségből dühös női hang hallatszott, amely egyre hangosabb lett. Hirtelen feltárult az ajtó, és Genevieve szembe találta magát egy rendkívül vonzó, barna hajú nővel. Amikor a lány tett egy lépést hátrafelé, a nő gúnyosan felnevetett.

– Ó, el ne szaladjon, drágám, itt hagyom magának. De nehogy beleszeressen, mert lelke az nincs! – Majd hátraszólt a vállá fölé: – Lucas, megjött a következő áldozatod!

Miközben a nő átvágott az előcsarnokon, Genevieve szemügyre vette a széles vállú, sötét hajú férfit, aki az íróasztal mögött állt. Noha Lucas McDowell drága, méretre szabott öltönyt viselt, a kemény vonásai és az acélszürke szeme miatt inkább úgy nézett ki, mint egy bandita. A férfi sötét arc kifejezéssel nézett a lányra.

– Jöjjön be! Csukja be az ajtót, és üljön le! – mondta, és a vele szemben lévő székre mutatott.

Genevieve engedelmeskedett. A férfi tetőtől talpig végigmérte, és a lánynak nem kis erőfeszítésébe került, hogy egyenletesen lélegezzon, és ne kapaskodjon görcsösen a karfába.

– Felteszem, maga Genevieve Patchett. Akkor kezdjük is el! – mondta a férfi, de aztán csak a homlokát ráncolta.

A lány kis híján felsóhajtott. Azóta, hogy hat hónappal ezelőtt mindenét elveszítette, már sokadszorra érezte azt, hogy egy szakadék szélén táncol. Halálosan félt. A jó híre romokban hevert, egykori jegyese szinte minden pénzétől „megszabadította”, hamarosan pedig elfogynak az utolsó fillérei is,

így még a tetőt is elveszíti a feje fölül. Tehát szóba sem jöhetett, hogy megfutamodjon Lucas McDowell elől.

Végül összeszedte magát. Lehet, hogy a férfi meg akarja félemlíteni, és lehet, hogy a sporteszközöket gyártó cége az egyik legsikeresebb az Egyesült Államokban, ő viszont a világ leggazdagabbjai és leghíresebbjei által ünnepeelt családban nőtt föl. Ezen az sem változtat, hogy most még ételre is alig jut pénze. Egyébként meg a szülei arra tanították, hogy megfelelő fellépéssel mindent el lehet érni.

– Mr. McDowell! – Genevieve kihúzta magát, és megpróbált megfedkezni a barna hajú nővel való kínos találkozásról. – Szeretném...

– Nem! – szakította félbe a férfi élesen. – Ms. Patchett, mindketten tudjuk, hogy amit maga szeretne, az most semmilyen befolyással nem lesz a sorsára.

– A... sorsomra? – A lány majdnem rosszul lett.

– Egy dolgot tisztáznunk kell: maga csak azért van itt, mert az egyik alkalmazottam Ausztráliába utazott, és Teresa March a figyelmembe ajánlotta magát.

Ezt Genevieve nagyon jól tudta. Tiszta szerencse, hogy a barátnője éppen rokonlátogatóban volt Chicagóban, és megemlítette, hogy a munkaadója a városban van, és szüksége lehet egy asszisztensre.

Most mit mondjak? A lány fejében lázasan kergették egymást a gondolatok. Mondjam meg neki, hogy mennyire hálás vagyok Teresának? Vagy akkor túlságosan kétségbeesettnek tűnnek? Hallgass a megérzéseidre, gondolta. Csakhogy azok egyszer már cserbenhagyták, amikor feltétel nélkül megbízott Barryben, aki aztán becsapta és kihasználta. Teresa azonban lehet, hogy az életét mentette meg, úgyhogy kijárt neki a dicséret.

– Teresa egy szent – kezdte, mire Lucas felvonta a szemöldökét, ő pedig elvörösödött. Igaz, a barátnője nagyon intelligens volt, és kiválóan végezte a munkáját, de sokat és szívesen bulizott. – Jó, az talán mégsem – helyesbített Genevieve. – Természetesen maga nem ismer, és... Nagyon hálás vagyok neki, hogy kieszközölte ezt az interjút – tette még hozzá nem túl meggyőzően, közben pedig aggódott, hogy nem tűnik-e túlságosan buzgónak.

A férfi kutató pillantást vetett rá, mintha olvasni próbálna a gondolataiban, majd lefirkantott valamit egy jegyzetömbre. Genevieve szíve még hevesebben kalapált.

– Bocsásson meg, én... Mr. McDowell, nem kezdhetnék még egyszer előlről?

A férfi letette a jegyzetömböt, megkerülte az íróasztalt, nekidőlt, majd karba fonta a kezét. Genevieve kénytelen volt fölnézni rá.

– Még egyszer előlről?

– Igen. Például így: Genevieve Patchett vagyok, és az állásra szeretnék jelentkezni. Vannak referenciáim is – mondta a lány, majd kivette a táskájából a listát, amelynek összeállításában Teresa is segített neki, és átnyújtotta a

férfinak. Kicsit rossz volt a lelkiismerete, mert az ajánlások többnyire olyan emberektől származtak, akiknek még nem jutott a fülébe az a sok rágalom, amelyet Barry terjesztett róla. Legszívesebben megmondta volna Lucas McDowellnek, hogy egy szót se higgyen el abból, amit esetleg hallott róla, de Teresa határozottan ellenezte ezt.

Genevieve-nek elakadt a lélegzete, amikor Lucas átvette tőle a papírlapot, és anélkül tette le az asztalra, hogy akár egyetlen pillantást is vetett volna rá.

– Nem érdeklik az ajánlások? – kérdezte a lány zavartan.

– Nincs rájuk szükségem. Már érdeklődtem, és mindent tudok magáról. Máskülönben nem lenne itt.

– Értem – felelte Genevieve halkán. A fejében egymást kergették a gondolatok. Vajon mit hallhatott róla a férfi?

Lucas most először halványan elmosolyodott. Ettől még férfiasabbnak látszott, de valahogy még veszélyesebbnek is. A lány rádöbben, hogy időközben teljesen összegörnyedt, és gyorsan kihúzta magát. Legalább próbálj meg magabiztosnak és kompetensnek látszani, korholta önmagát.

– Nem, nem érti – válaszolta a férfi. – Persze nem a maga hibája, ez a munka egészen más, mint bármi, amit eddig csinált.

Genevieve majdnem kibökte, hogy ő még soha nem dolgozott, de aztán jobb belátásra tért. Ha Lucas tényleg kérdezősködött utána, akkor nyilván tudja ezt, és lehet, hogy csak próbára akarja tenni.

– Én... – A lány néhány másodpercre lehunyta a szemét, és remélte, hogy sikerül megtalálnia a megfelelő szavakat.

– Még soha nem volt igazi állása, ugye? – szólalt meg a férfi, és ezzel megoldotta Genevieve dilemmáját.

A lányra ismét rátört az iménti kellemetlen érzés, és nyelt egyet.

– Számít ez?

– Még nem tudom. Az attól függ.

Ilyen érzés lehet, amikor valaki egy kötélen egyensúlyoz egy vad folyó fölött: egyetlen rossz lépés, és a mélybe zuhan. Genevieve mélyet lélegzett, hogy a férfi ne vegye észre, mennyire ideges.

– Mitől... mitől függ?

– Halvány fogalma sincs róla, hogy miről lenne szó, igaz?

– Tulajdonképpen nincs. – A lány csak remélni tudta, hogy nem valami illetlen vagy a képességeit messze meghaladó dologról van szó. – Mit kellene tennem?

– Ha magának adom a munkát... Kezdjük talán néhány személyes dologgal! Milyen különleges képességei vannak?

– Én... – *Tudok csevegni*, ízlésesen öltözködöm, tudom irányítani a háztartási személyzetet, és ismerem a borokat. – Talán elmondhatná, hogy mit várna tőlem.

– Ez nem válasz. De rendben van, legyen. Olyasvalakire van szükségem, akinek jó a szervezőképessége.

– Én... – A lánynak megint torkán akadt a szó, de aztán összeszedte magát. Ha most nem sikerül elég meggyőzően fellépnie, akkor biztosan búcsút inthet ennek a lehetőségnek. – Szoktam rendezvényeket szervezni és vendéglistákat összeállítani. – Persze a rendezvények azok a partik voltak, amelyeket a szülei minden évben megrendeztek, neki pedig igazán nem volt sok gondja velük, mert a szülei mindig pontos utasításokkal látták el, és minden parti ugyanúgy zajlott. Neki pusztán annyi volt a feladata, hogy összeállítsa a vendéglistát, mivel a szülei műtárgyai iránt mindig is nagy volt a kereslet.

Lucas ismét karba tette a kezét, ami kihangsúlyozta széles vállát, Genevieve azonban még kisebbnek érezte magát tőle. A férfi ajka körül ismét mosoly játszadozott, mintha tudta volna, hogy mi zajlik a lányban.

– A szüleinek, Ann és Theo Patchettnek igazán nagy sikerük volt az üveg-ből készült csecsebecsékkel, és úgy tudom, maga beutazta velük az egész világot. Nyilván az anyatejjel szívta magába a szervezőképességet.

Ebben téved, gondolta magában a lány. A szülei nagyon határozott személyiségek voltak, és Genevieve hozzászólt, hogy mindig csak engedelmeskedjen nekik. A haláluk után a lány áldozatul esett egy csalónak, akit a szülei nagyon csodáltak, és akit még ők maguk mutattak be a lányuknak. Genevieve eljegyezte magát ezzel a férfival, aki aztán becsapta és tönkretette őt. Minden volt tehát, csak nem a tettek embere.

Lucas McDowell azonban láthatóan pont ennek az ellenkezőjét gondolta. Most mondja meg neki az igazat?

– A szülei a világ egyik legfényűzőbb villáját rendezték be maguknak – magyarázta a férfi. – Teresa hívta fel a figyelmemet magára, amikor elkezdtem valakit keresni. Olyan emberre lenne szükségem, aki ért a lakberendezéshez, és akinek jó a szervezőképessége.

Genevieve azon tűnődött, hogy a barátnője vajon miket mesélt a férfinak, és hogy Lucas vajon mennyire ismeri Teresát. A lány ugyanis hajlott arra, hogy kissé kiszínezza a dolgokat. Ha Lucas egy kreatív zseninek tartja őt, aztán pedig szembesül a valósággal... Mindazok után, ami Barryvel történt, Genevieve úgy érezte, hogy nem hazudhat.

– Én nem vagyok olyan tapasztalt, mint a szüleim voltak – válaszolta az igazsághoz híven. – Igaz, az egész életemet gyönyörűen berendezett helyiségekben töltöttem, amelyek nagy hatással voltak rám, és néha segítettem a szüleimnek a papírmunkában is. – Lucas biztosan nem ilyesmire gondolt, mégis fürkésző tekintettel nézett rá.

A lány megpróbálta teljesen hétköznapi férfinak tekinteni Lucast. Teresa figyelmeztette, hogy nyughatatlan szellem, és igazi szívtipró, aki egyetlen nőt sem enged közel magához. Azt is mondta, hogy a férfi rendkívül vonzó.

Számomra ez teljesen lényegtelen, gondolta Genevieve. Neki most csak munkára, pénzre és egy új életre van szüksége, arra, hogy a saját lábára álljon, és ne kelljen függnie senkitől. Ehhez azonban először meg kell kapnia az állást. Amikor felnézett, látta, hogy Lucas még mindig áthatóan figyel.

– Ki választotta ki a ruháját? – kérdezte a férfi minden átmenet nélkül.

Genevieve zavartan pislogott. Furcsa kérdés volt, úgy látszik, Lucas egy kicsit tényleg különc.

– Én. – Persze úgy varratta. Akkoriban még sok pénze volt.

– Hm.

A lány nem akart ebbe belemenni, mégis megkérdezte:

– Ezt most vegyem sértésnek?

– Nem, csak kíváncsi voltam. – A férfi végignézett a lány aranszínű blúzán az apró, krémszínű, csillag alakú üveggombokkal, amelyeket Genevieve maga készített, és amelyek ugyanúgy egyedi darabok voltak, mint a szoknyája. – Ízléses, kifinomult, bizonyos tekintetben talán egy kicsit régimódi, de a gombok... igazán figyelemreméltóak. Igaz, hogy megtörik a stílust, de egyéni jelleget adnak a megjelenésének. Az árnyalatok pedig remekül mennek a vörös hajához. A szoknya mindazonáltal túl rövid – jelentette ki Lucas hirtelen, és Genevieve pillantása automatikusan az egymáson átvetett lábaira siklott. A szoknya a térde fölött végződött.

Zavartan az ajkába harapott.

– Én... mindig miniben járok. Ez ellentmond talán az önök öltözködési szabályainak?

A férfi láthatóan jól mulatott.

– Nincsenek öltözködési szabályok. Csak kíváncsi voltam, hogy milyen az ízlése.

A lány legszívesebben megmondta volna neki, hogy nem tartja fairnek a kérdéseit, de Genevieve-nek nem ez volt a stílusa. Aztán saját magát is meglepve mégis azt mondta:

– Örülnék, ha nem játszadozna velem.

– Igaza van, ez nem volt tisztességes. Egyezzünk meg valamiben: hagyja az idegeskedést, és tegyen úgy, mintha már nekem dolgozna. Mit szól hozzá? A lány nagyot nyelt.

– Maga mindig ilyen célratörő, Mr. McDowell?

– Igen.

Amikor a férfi a szemébe nézett, Genevieve képtelen volt elfordítani a tekintetét.

– Azt hiszem... jó vagyok ezekben a dolgokban, Mr. McDowell.

– Be kell ismernem, semmi kifogásom nincs a szoknyája ellen.

A vallomás nemcsak meglepte a lányt, hanem azt is világossá tette a számára, hogy Lucas McDowell az illendőnél jóval hosszabb ideig bámulta a lábát.

– Rendben – felelte Genevieve.

Lucas megrázta a fejét.

– Hagyjuk! Viszont lenne egy kérdésem. Mit gondol a hajléktalanokról, azokról, akik a társadalom peremén élnek, és talán bajban vannak?

Mindjárt elájulok, gondolta Genevieve. Most rólam beszél? Mégis mi mindent derített ki rólam?

– Szerintem senkit nem szabad az anyagi helyzete alapján megítélni, és remélem, hogy az emberek többsége egyetért ezzel. – Persze nagyon jól tudta, hogy ez nem így van.

Lucas bólintott.

– Jó. Utolsó kérdés. Maga és Teresa az utóbbi években alig találkoztak, noha a barátnője szavai szerint nagyon közel állnak egymáshoz. Biztos vagyok benne, hogy sok bizalmas dolgot elmondott magának, és mivel én szeretek mindent tudni az alkalmazottaimról, arra kérem, hogy ossza meg velem Teresa néhány titkát.

– Nem! – kiáltotta a lány teljesen megütközve a férfi kérésén. Még ő is tudta, hogy az ilyesmi igazán nem helyénvaló egy állásinterjúban.

Genevieve biztosra vette, hogy elutasító válaszával megpecsételte a saját sorsát, amikor a pillantása találkozott Lucas kemény tekintetével. Most majd a saját bőrén tapasztalhatja meg, milyen is hajléktalannak lenni és éhezni.

– Nem – ismételte, ezúttal egy kicsit halkabban. Teresának nehéz gyerekkora volt, és ő nem árulhatja el a barátnőjét.

A férfi tekintete azonban kissé ellágyult.

– Mikor tud kezdeni?

A lány zavartan nézett rá.

– Mikor tudja elkezdni a munkát? – türelmetlenkedett Lucas. – Ezért van itt, nem?

– Igen, de azt hittem... A kérdése...

– A legtöbb embernek van rejtegetnivalója. Engem azonban nem érdekelnek Teresa titkai, csak azt akartam megtudni, képes lenne-e elárulni a barátnőjét, hogy megkapjon egy állást.

A férfi mély hangja visszhangzott Genevieve fülében, és hirtelen nagyon melege lett. Mély lélegzetet kellett vennie, mert teljesen összezavarta, mennyire vonzódik ehhez a férfihoz. Mégis hogyan kellene viselkednie egy olyan emberrel, aki a saját szabályai szerint játszik?

– Teresa annyit mondott, hogy a munkához szervezőképességre és számítóképes ismeretekre van szükség, és hogy adott esetben jól jön egy kis lakberendezési tapasztalat is. Mint már mondtam, nem tudom, hogy pontosan miről van szó, és azt sem, hogy miért kellene a barátnőm múltjáról fecsegnem.

– Tudom, és elnézését kérem a szokatlan kérdésekért. Annyit tudok felhozni a mentségemre, hogy a munka bizonyos szempontból megköveteli a diszkréciót. Akit felveszek, annak képesnek kell lennie arra, hogy

felelősségteljesen kezeljen kényes és személyes információkat. A legtöbb pályázó azt állítja, hogy nagyon diszkrét, valójában azonban csak kevesen tudnak ellenállni a kísértésnek, hogy kifecsegyenek egy-egy izgalmas történetet. Ígérem, mostantól kezdve tisztán üzleti alapokon fog nyugodni a kapcsolatunk.

– Hát jó – válaszolta a lány. – És most már elárulja végre, hogy milyen munkáról van szó?

Lucas láthatóan jól szórakozott.

– Mi az, ami ennyire mulattatja?

– Hogy maga még mindig kifogástalanul udvarias, pedig az imént próbáltam megfélemlíteni.

Genevieve oldalra hajtotta a fejét.

– Elvégre a maga kezében van minden ütőkártya.

– Ez így van. Hát rendben, Genevieve. Vettem a város szélén egy elég nagy birtokot, és szeretném átalakítani egyfajta menedékházzá olyan nők számára, akik valamilyen okból új életet akarnak kezdeni. Olyasmit szeretnék létrehozni, amire az egész város büszke lehet, és jó lenne, ha nagy nyilvánosságot kapna az ügy, hátha akkor mások is követnék a példámat. Az *Angie Háza* remélhetőleg sikeres lesz, és talán elindít egy mozgalmat, amely sok nő életét teszi majd jobbá. Persze mindehhez szponzorokra is szükség lesz. Arról sem feledkezhetünk meg, hogy a leendő lakóknak valószínűleg hatalmas csalódásokat kell majd kiheverniük. Lesznek, akik nem akarnak erről beszélni, de lesznek olyanok is, akik viszont igen, úgyhogy az asszisztenseknek megbízhatónak is kell lennie.

A lány megborzongott, nagyon is jól tudta, milyen érzés csalódn.

– És... miért pont én? – firtatta a lány.

Lucas vállat vont.

– Megválogatom a munkatársaimat. Teresa megbízható, és magát ő ajánlotta. Egy jó projektvezetőre van szükségem, és biztosan találtam volna mást is, de van egy döntő érv, amely maga mellett szól.

Projektvezető? Teresa ennyire eltúlozta volna a képességeit?

– És mi az az érv? – kérdezte Genevieve feszülten.

– Azzal, hogy megszervezte a szülei partijait, bizonyította, hogy képes versenyt futni az idővel, és megoldani a váratlanul felmerülő problémákat. Arról is megbizonyosodtam, hogy tud titkot tartani, és hogy velem ellentétben van ízlése és stílusérzéke. Mint már említettem, szeretném, ha az *Angie Háza* egy mozgalom elindítója is lenne, és a maga neve ajtókat fog megnyitni, és vonzani fogja a lehetséges szponzorokat.

Genevieve keze remegni kezdett. Jelenlegi helyzetében a háta közepére sem kívánta a nyilvánosságot, és az sem tetszett neki, hogy csak a nevével nyerjen meg másokat az ügynök. Beletelt egy kis időbe, mire újra meg tudott szólalni.